

Аби не загубити якість життя

Вілен Петрович Ройзман – завідувач кафедри прикладної механіки. Працює в університеті з 1986 року. Висококваліфікований викладач механіки, вимогливий керівник. Під його керівництвом створені й плідно працюють наукові школи. В.І. Ройзман є автором більш як 270 наукових праць, декількох посібників.

Вілен Петрович Ройзман – доктор технічних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України, дійсний член Міжнародної Академії Інформатизації, віце-президент національної Ради України з машинознавства і просто цікава особистість.

бістість.

Про Вілена Петровича писали багато, починаючи з університетської газети, закінчуючи звітами про роботу американських наукових конференцій. Так, він відомий вчений-фізик, але це лише одна сторона багатогранної особистості професора В.Ройзмана. Я ж намагалася роздивитися в ньому особливості людини, яка наближається до мудрої дити – свого 70-річчя.

Йдучи до кабінету Вілена Петровича, очікувала побачити недоступного університетського професора. Та він виявився досить-таки милою людиною, в якій вражала ідеальна рівновага і внутрішня гармонія.

Я запитала Вілена Петровича про його вибір професії. „Я про космос мріяв у дитинстві та обирав між космічною авіацією і медициною. Закінчив Харківський авіаційний інститут”. Потім Вілен Петрович будував ракетні двигуни у Воронежі, Запоріжжі, брав участь у випробуваннях скафандру Ю. Гагаріна. На початку 60-их це було так престижно! У конструюванні двигунів, балансуванні гнучких роторів В.Ройзман став неперевершеним. Він не ставив перед собою окремої мети “спіймати Юпітера за бороду”, він, якщо щось робить – намагається досягти вершин, будь-яка справа за його участю стає вирашеною. Гадаю, якби він працював в іншій галузі, то прославив би її. Адже це – талановита людина, яка вміє працювати!

Відавна й сьогодні В. Ройзман – почесний гість і безпосередній організатор багатьох конференцій у Німеччині, Америці. Він часто буває в Англії, Франції, Ізраїлі.

На постійну роботу професора запрошували 8 іноземних фірм, але згоди не отримала жодна. У старшого покоління, на відміну від нас, існує міцний зв'язок з батьківщиною (не плутати з патріотизмом). Саме у своїй країні вони живуть і працюють, реалізуючи себе якнайглибше. Вілен Петрович впевнений, що й в Україні настане час потрібності хороших учених: „Точніше, час уже настав, лише спеціалістів, які мають досвід, ще не навчилися використовувати”.

„Раніше, – розмірковує професор, студенти були більш вимогливими до себе, більш відповідальними. А зараз масовою ознакою молоді стала інфантильність. Молодь забуває, що свобода, яку вони виборюють, означає, в першу чергу, відчувати свою відповідальність. Пізніше дорослішання молоді відбувається зараз тому, що стало легше заробити гроші, і тому ціна на знання знизилася”.

Вілен Петрович не до всього ставиться скептично, ситуацію сьогодні оцінює тверезо, мудро, без жалю за минулим: „Я прекрасно розумію, що майбутнє України тільки в Європі”. Риси суспільства, які добуваються сьогодні професору, це – демократія, свобода слова.

Багато молоді вважає, що люди старшого покоління погано вписуються в картину сучасного суспільства. Навпаки – вони гармонійно доповнюють його. Саме так, адже в тісному спілкуванні професора зі студентами відбувається „обмін речовинами” між поколіннями. Молоде покоління не буде знати куди йти, якщо не визнає, звідки прийшло. У старшого покоління треба вчитися щоденно.

Професор визнає, що зі студентами він працювати полюбляє за умови, якщо вони готові ґрунтовно працювати з ним.

Система навчання професора оригінальна: „В кожній групі є лише декілька справді розвинутих особистостей. Саме з такими налагоджується тісна співпраця. Але працюють у групі всі, тому що за кожного не підготовленого до семінару студента отримує староста двійку. Якщо староста сильний, то до наступного семінару група буде підготовленою, а староста отримає бонус.”

Окрім роботи, професор захоплюється підводним плаванням влітку і лижним спортом узимку, тобто весь час у русі! „Я вдячний Всевишньому за те, що вмію і можу робити. Я радію життю кожен день. Плани на майбутнє? Намагаюся жити так, аби не загубити якість життя.”

*Дарія Середенко,
наш кор.*